

[Indenrigsministeren.]

Naar jeg har kunnet tiltræde det her foreliggende Forslag, staaer det selvfølgelig i Forbindelse med de særlige Forhold, hvorunder disse Forhandlinger har maattet foregaa. Regeringen og Folketingets Flertal maa paa dette Omraade forhandle under det Tryk, at saafremt der ikke opnaas Overenskomst med et af Oppositionspartierne, bortfalder al Beskyttelse for Lejerne 1. Maj i Aar. Det er ikke, som naar man staaer over for en Reformlovgivning paa længere Sigt, om hvilken man gennem lang Tid kan føre en politisk Kamp. Det er der paa dette Omraade ikke Tid til, og staaende heroverfor har jeg for min Del ikke paa nogen Maade turdet afvise det, der er opnaaet ved Forhandling med Partiet Venstre.

Som mine Udtalelser har givet Udtryk for, er der ikke Tvivl om, at der er Enkeltheder i Lovforslaget, som jeg kunde have ønsket en bedre Affattelse af. Det har ikke været muligt, og jeg maa i denne Forbindelse sige, at det kan ikke nægtes, at det Parti, det konservative Folkeparti, der har stillet sig udenfor disse Forhandlinger, i denne Forbindelse har et stort Ansvar. De har ved deres Stilling ikke blot ønsket at udsætte Erhvervslivet i Stor-København for stærkt forøgede Lejeudgifter til Bolig- og Forretningslokaler netop i en Krisetid, men de har heller ikke ønsket at gøre en Indsats med Hensyn til Forslagets Enkeltheder.

Jeg maa maaske rette det Spørgsmaal til det ærede Parti, om man endnu ikke er kommet igennem de Overvejelser, som det konservative Folkeparti mente det var nødvendigt at komme ind paa vedrørende de handlendes Forhold overfor Muligheden af Opsigelse. Det vil det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sikkert kunne give Oplysning om; det er det ærede Medlem, der i saa høj Grad overfor Befolkningen har slaaet fast, at her var et Problem, som man ikke kunde skyde til Side. Jeg konstaterer, at man foreløbig har skudt det til Side her i det afgørende Øjeblik.

Jeg kan ikke se rettere end, at det konservative Parti i den Stilling, det har taget, ikke har kendt andre Interesser end den snævre Interessesfære, der repræsenteres af de københavnske Grundejerforeninger. Maa jeg i denne Forbindelse sige, at jeg tror, Grundejerforeningernes Ledelse under denne Sags Forløb atter har formaaget at henlede Opmærksomheden paa sig paa en lidet smigrende Maade. Jeg tør vel sige, at deres Ensidsighed har været saa stor, at det er lykkedes dem atter at komme i en

Stilling, hvor de har været uden Adgang til at øve Indflydelse paa en Række af de Omraader, hvor Grundejeropfattelser, der virkelig var Udtryk ogsaa for samfundsmæssige Synspunkter, burde høres.

Det var ud fra den Opfattelse, jeg her giver til Kende, at jeg sidste Efteraar søgte at optage en Forhandling mellem Grundejerne paa den ene Side og Lejerorganisationerne paa den anden Side, og jeg tror, jeg tør sige, at de nogenlunde besindige Husejere i København i Dag vil forstaa, at havde man været lydhør for almindelige samfundsmæssige Synspunkter, da vilde det have været muligt gennem den Forhandling, der den Gang fandt Sted i Indenrigsministeriet, at opnaa en Lov, der var bedre baade for Ejerne og for Lejerne end den, der nu kommer til at foreligge. Lejere og Ejere har jo ikke altid modsatte Interesser; meget ofte er det saadan, at den gode Lejer og den gode Ejer har fælles Interesser, men man ser aldrig de københavnske Grundejerorganisationer tænke paa at varetage disse fælles Interesser.

Grundejerforeningerne fulgte altsaa en anden Linie, en Linie, som jeg tror mange af de mest honnerte indenfor københavnske Grundejerkredse vil betakke sig for at følge. Et særlig odiøst Eksempel herpaa har jeg set i Gaar. I en af de københavnske Grundejerforeninger, der holdt Møde, omtaler Formanden den tidligere Indenrigsminister og meddeler, at „netop paa Grund af denne hans velvillige Holdning til Grundejerne valgte disse ham sidste Sommer ind i Repræsentantskabet for Københavns Kreditforening“, men føjes der til, „naar Dr. Krag kommer hjem fra sin Rejse til Syden, maa han tage Afstand fra Venstres Stilling til Boligspørgsmaalet. Gør han ikke det, kan han ikke blive siddende længere i Repræsentantskabet for Københavns Kreditforening.“

Nej se, de københavnske Grundejerforeninger uddeler altsaa Belønninger og Trusler, alt efter som man ønsker at være dem til Villie i dette høje Ting! Jeg haaber, Venstrepartiet vil vurdere en saadan Fornærmelse paa rette Maade, og at det ærede Medlem Hr. Krag ogsaa vil gøre det.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Ændringsforslag Nr. 2 til Vedtagelse.

C. J. F. Sven: Det er jo et ikke ukendt Fænomen, at naar man føler sig noget svag i Realiteten, søger man at give Sagen en Drejning. Vi har i Dag set, at saavel den højtærede Indenrigsminister som det ærede Medlem Hr. Rager har søgt at komme